

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg lørdag den 25. aug. 2007.

Velfærdskampen kan fælde Fogh-regeringen

Seks års taktisk-forsigtig snigende liberalisering fra regeringens side har ikke øget opbakningen bag den politiske liberalisme, snarere tværtimod.

Regeringen står f.eks. over for en massiv afvisning af skattelettelser på bekostning af offentlig velfærd. Og på de indre linjer i V og K vækker Foghs tætte samarbejde med Dansk Folkeparti stadig større utilpashed og åben utilfredshed.

Men indtil nu har Fogh-regeringen været i stand til at overleve i Folketinget og fastholde flertallet i meningsmålingerne ved hjælp af bl.a.:

- dygtig håndtering af en i øvrigt meget velvillig presse
- dygtig strategisk liberalisering, dels i form af undergravning af offentlige velfærdsydelser, som dermed skaber grundlaget for et privat marked, dels ved at tvinge offentlige institutioner til at fungere som private virksomheder
- dygtig taktisk evne til at overtage dele af Socialdemokraternes velfærdspolitik – uden at svække det langsigtede liberalistiske perspektiv
- dygtigt politisk-parlamentarisk håndværk, hvor regeringen med mellemrum og på skift har inddraget Socialdemokraterne og fagbevægelsens ledelse i større politiske reformer og dermed undergravet tilliden til, at der eksisterer et politisk alternativ

Lanceringen af velfærdsreformen og skattereformen så umiddelbart ud til at følge samme spor. Reformerne forsøger at fremstå som et forsvar og udbygning af velfærden. Fagbevægelsens ledelse er inddraget i dele af det.

Det indeholder vigtige elementer af det liberalistiske perspektiv, bl.a. den økonomiske marginalisering af folk på overførselsindkomster, udlicitering og markedsføring af den offentlige sektor.

Alligevel er der tegn på, at Fogh og hans regering har ramt muren:

- Det asociale indhold af skattereformen er åbenlys og udstilles dagligt i medierne.
- Det grønne indhold af skattereformen er uden effekt og kan i øvrigt ikke finansiere skattelettelserne, siger bankøkonomer.
- De 10 mia. i skattelettelser blev på dag 1 afsløret som oppustning, fordi man i samme åndedrag inddrager en tidligere vedtaget 3 mia. kroners lettelse.
- PR-stuntet med 50 mia. til velfærd udhules af, at pengene er spredt over 10 år, og så forskellige aktører som bankøkonomer, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og Enhedslisten afslører talfusk i reformen, bl.a.:
- Påstanden om, at man nu vil bremse den glidende liberalistiske revolution ved ikke længere at lade den private sektor vokse hurtigere end den offentlige, har ikke dækning i den økonomiske plan.

Men det helt overordnede problem for Fogh er, at de offentligt ansatte vil have mere i løn og bedre arbejdsforhold.

Ikke nok med det: SoSu-assistenterne har markeret, at de – og andre offentlige ansatte – er parate til at strejke for det. Fogh-regeringen risikerer allerede i efteråret og i hvert fald ved overenskomstforhandlingerne i 2008 at stå over for en bred og populær strejkebevægelse. Det er vel at mærke en strejkebevægelse, der ikke som så mange andre handler om at forsvare sig mod nedskæringer og forværringer, men tværtimod skal sætte magt bag et markant offensivt krav om 5.000 kr. mere i løn.

Og selv om regeringen får hjælp af Socialdemokraterne og dele af fagbevægelsens ledelse, som advarer mod urealistiske krav og mod strejker, så kan regeringen ikke isolere de offentlige ansatte. Det er åbenlyst, at den offentlige sektor ikke kan skaffe den nødvendige arbejdskraft, hvis ikke løn- og ansættelsesforhold forbedres voldsomt. Bl.a. derfor har de en stærk opbakning fra store dele af befolkningen – en solidaritet, som oven i købet er stærkest blandt andre lavtlønnede.

Uanset om der bliver udskrevet valg i de kommende uger eller ej, er venstrefløjens opgave nu at bidrage til, at VK-regeringen og den snigende liberalisme for alvor rammer velfærdsmuren. Det kan vi gøre på mindst tre fronter:

- 1) Den velfærdskamp, som finder sted i forbindelse med de kommunale budgetter. Her handler det om at organisere brugere og ansatte omkring deres krav til budgetterne, at vinde gehør for, at de – helst sammen – strejker og på anden måde aktionerer for kravene. Samtidig er det afgørende, at Enhedslistens kommunalbestyrelsesmedlemmer følger en linje, der opmuntrer til at stille krav og mobilisere for dem – og selvfølgelig undgår at bliver fanget i forhandlinger og forlig, som undergraver og svækker aktiviteterne.
- 2) Den landsdækkende aktionsdag for velfærd, 2. oktober. Efter at SoSu-assistenterne har sat strejkevåbnet på dagsordenen i velfærds kampen har vi et godt afsæt for at arbejde for, at det bliver en landsdækkende strejkedag, både på offentligt og private arbejdspladser. Og venstrefløjen må allerede nu arbejde for, at aktionsdagen bliver forberedt og organiseret på gulvplan med arbejdspladsmøder, fagforeningsmøder og tillidsmandsmøder. Dermed kan vi opbygge en organisering, som kan fortsætte aktiviteterne efter 2. oktober
- 3) De offentliges overenskomstforhandlinger i 2008. SoSu-assistenternes offensive indstilling må præge udtalelsen af kravene. Arbejdspladsmøder, fagforeningsmøder og tillidsmandsmøder må følge kravenes gang fra arbejdsplads til forbundsledelser og sikre, at de ikke bliver udvandet undervejs. Når vi nærmer os forhandlingerne må samme type initiativer diskutere opvarmningsaktioner for at lægge presse på forhandlingerne og for at forberede en demokratisk græsrodsorganisering af en overenskomststrejke.

Når valget kommer, har Enhedslisten for alvor mulighed for at bidrage til at markere sig på velfærds kampen. Ganske vist har Enhedslisten - med SF's og Villy Søvndals velfærdsprofil - ikke denne bane for sig selv. Så meget desto mere vigtigt er det, at Enhedslisten fremstår som den klare antikapitalistiske venstreopposition, der:

- har velforberejede og vidtgående velfærdsforslag, som synliggør, at velfærd kræver opgør med liberalismen og kapitalismen
- stiller vidtgående krav om, at finansieringen hentes, hvor pengene er: i de store multinationale og danske virksomheder, kapitalfonde o.l. og hos den rigeste tiendedel af befolkningen – ikke hos arbejderklassen.
- ikke bare støtter, men opfordrer til kamp for kravene, og advarer de offentlige ansatte om, at det også bliver nødvendigt, selv om vi får en anden regering.
- ubetinget peger på en socialdemokratisk regeringsleder, men lige så ubetinget lover også at være venstreopposition til en S-R-SF-regering.

Socialistisk ugekommmentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk